

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 98.162 van 3 augustus 2001.
in de zaak A. 107.889/XIV-5.713.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. FOUBERT,
 kantoor houdende te 1150 BRUSSEL,
 Tervurenlaan 170-172

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 25 juli 2001 per fax heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 juli 2001 tot weigering van de toegang tot het grondgebied met teruggedrijving, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 juli 2001;

Gelet op de beschikking van 25 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 25 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op donderdag 2 augustus 2001 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. FOUBERT die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat P. 't KINDT die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Adjunct- auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker ter terechtzitting een bijkomend stuk heeft neergelegd; dat de procedureregeling niet voorziet in de mogelijkheid tot het neerleggen van bijkomende stukken; dat het stuk niet ontvankelijk is; dat het uit de debatten wordt geweerd;

Overwegende dat verzoeker beweert de Iraanse nationaliteit te bezitten; dat hij op 28 juni 2001 België is binnengekomen en zich op dezelfde dag vluchteling heeft verklaard; dat aan verzoeker op 2 juli 2001 een beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken werd betekend tot weigering van de toegang tot het grondgebied met terugdrijving; dat de Commissaris-generaal op 24 juli 2001 op basis van de elementen uit het dossier van verzoeker, de beslissing van 2 juli 2001 tot weigering van de toegang tot het grondgebied met terugdrijving heeft bevestigd; dat deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op volgende motieven:

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten. U beweert op 6 juli 1979 Iran verlaten te hebben om in India te gaan studeren. Tijdens uw verblijf in India zou Khomeini de macht in Iran overgenomen hebben. U zou zich met dit nieuwe regime niet kunnen vinden hebben en zou zich daarom in India bij de 'Fedayin Khalq-minderheid' aangesloten hebben, dat voor u als platform fungeerde om uw verzet tegen Khomeini te uiten. Iraanse pro-Khomeini studenten, die ook in India zouden studeren, zouden als spionnen voor het regime werken en zouden uw naam en die van andere studenten doorgegeven hebben aan de Iraanse autoriteiten.

Begin 1980 zou het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) u een vluchtelingenstatuut verleend hebben. Dit statuut diende in het begin om het half jaar, erna om het jaar hernieuwd te worden. Dit statuut zou echter slechts een verzoek geweest zijn van de VN aan India om u niet uit te wijzen. Om dit statuut te verkrijgen diende u echter te beschikken over een geldig paspoort voorzien van een bepaald visum dat de Indische politie u verleende. Op 16 oktober 1986 zou uw Iraans paspoort vervallen zijn. U zou zich tot de Iraanse ambassade gewend hebben om dit paspoort te verlengen, maar dat zou u echter geweigerd zijn. In 1987 zou u met een Indische gehuwd zijn. In 1990 zou uw VN-statuuat niet meer zijn verlengd. Op 1 mei 1998 of 1999 zou u nogmaals geprobeerd hebben een VN-statuuat te verkrijgen, maar u zou zijn weggestuurd. U zou India ontvlucht zijn uit angst teruggewezen te worden naar Iran aangezien u in India niet legaal kon verblijven. Om die reden zou u India op 24 juni 2001 verlaten hebben, om via Bangladesh, op 28 juni 2001 in België aan te komen. U diende diezelfde dag (28/6) uw asielaanvraag in.

Ten eerste dient te worden aangestipt dat u zich voor uw vrees voor vervolging tegenover India, het laatste land waar u tweeëntwintig jaar zou geleefd hebben, baseert op de algemene toestand in dat land. U vreest namelijk de slechte behandeling van vreemdelingen in India, in het bijzonder van zij die de islam belijden. U vreest opgepakt te worden door de politie en naar Iran gestuurd te worden. Hierbij dient onmiddellijk te worden opgemerkt dat u zich al sinds 1990 in deze benarde situatie van illegale vreemdeling bevindt en u pas elf jaar later (in 2001) India heeft verlaten. Dit wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging tegenover uw laatste land van verblijf. Uw rechtstreekste vluchtaanleiding zou de Kargiloorlog van 1999 zijn en de verslechtering van de behandeling van moslims hierdoor, gecombineerd met de vrees door de politie opgepakt te worden. U brengt echter geen concrete persoonlijke problemen naar voor en haalt slechts een algemene situatie aan. U kende tijdens uw langdurig verblijf in India op geen enkel ogenblik problemen met de Indische autoriteiten. Bovenstaande vaststellingen wijzen niet op een gegronde vrees voor een persoonlijke en een systematische vervolging, zoals de Conventie van Genève dit voorschrijft.

Ten tweede legt u ter ondersteuning van uw asielaanvraag een e-mail van het UNHCR in New Delhi voor dat bevestigt dat u in 1982 als vluchteling erkend werd. De erin gedane vaststellingen zijn echter niet eensluidend met uw verklaringen voor het CGVS. Volgens het UNHCR verviel uw vluchtelingenstatuut op 18 januari 1989 en zou u zich pas tien jaar na datum opnieuw tot hun diensten gewend hebben om uw statuut als vluchteling te vernieuwen, wat u geweigerd werd. Tijdens het verhoor door het CGVS houdt u echter vol dat u in 1990 nog contact zou gehad hebben met de UNCHR-diensten waar u te horen kreeg dat 'ze u niet konden helpen'. (verslag CGVS p 17).

Ook omtrent de redenen waarom uw statuut werd ingetrokken haalt u tijdens de asielprocedure verschillende oorzaken aan. Op het CGVS beweert u namelijk dat uw statuut afliep aangezien u niet meer legaal in India verbleef; u had namelijk geen paspoort noch een op basis hiervan verkregen 'visum'. (verslag CGVS p 18) Dit is strijdig met wat u eerder beweerde tijdens het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), nl. dat u in 1990 uw statuut van vluchteling verloor aangezien u 'te laat was voor uw verhoor'. Deze niet samenhangende verklaringen brengen de geloofwaardigheid met betrekking tot de omstandigheden omtrent het vervallen van uw statuut in 1989 in twijfel.

Ten derde dient te worden opgemerkt dat u in India niet alle rechtsmiddelen benut heeft om er een geldig verblijfstatuut te verkrijgen. U baseert zich voor uw asielaanvraag op uw illegaal verblijf in India en bijgevolg de angst uitgewezen te worden naar Iran. U verklaart in 1987 met een Indische vrouw gehuwd te zijn. Volgens de 'Citizenship Act van 1955 nr. 57' zou u door dit huwelijk met een Indisch burger aanspraak kunnen maken op het Indische burgerschap. Op basis van sectie 5 Artikel 1 clause c van deze wet die als volgt luidt "personen die getrouwd zijn of waren met burgers van India en die een regelmatig verblijf in India genieten en die resident waren gedurende vijf jaar voor hun aanvraag van registratie" zou u het Indische burgerschap kunnen verkrijgen. Gezien het feit dat u de vijf jaar voorafgaand aan uw huwelijk legaal in India zou verbleven hebben, als student én met een UNHCR-statuut, zou u deze wet kunnen invoeren om het Indisch burgerschap te verwerven. U verklaart hierover in 1997 of '98 geïnformeerd te hebben bij een buurman-advocaat, maar u zou geen verdere stappen ondernomen hebben om dit verblijfsstatuut alsnog te bekomen. Meer nog u verklaart zelfs 'niet de intentie te hebben gehad om in India te blijven'. (verslag CGVS p 10). Hieruit dient te worden afgeleid dat u nagelaten heeft het Indisch burgerschap aan te vragen teneinde legaal in India te kunnen verblijven.

Tenslotte legt u de volgende documenten neer: uw Iraans boekje van burgerlijke stand, dat van uw vader, uw Indisch rijbewijs, een e-mail van het UNHCR in New Delhi, een artikel uit 'The Telegraph' van 15 juli 2001, dat handelt over studenten in Iran die gearresteerd werden én een vals Canadees paspoort. In het licht van bovenvermelde opmerkingen vermogen deze documenten echter niet de negatieve appreciatie van de Commissaris-generaal met betrekking tot uw dossier om te buigen. (...)"

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de voorwaarde betreft dat ernstige middelen worden aangevoerd die de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, verzoeker twee middelen aanvoert;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 52, § 1, 7/, juncto artikel 63/2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat hij dit middel uiteenzet als volgt:

“Eerste middel: schending van de Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) (artikel 52, § 1, 7/ gecombineerd met artikel 63/2)

Artikel 52 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Minister of diens gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die het rijk probeert binnen te komen zonder aan de gestelde voorwaarden te voldoen en die zich vluchteling verklaart, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het rijk te verblijven indien "de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen (ge)geven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het [Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951]"

Op grond van deze bepaling wordt in de bestreden beslissing de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk verklaard:

"Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's."

Uit het administratief dossier van verzoekende partij blijkt echter geenszins dat zijn aanvraag kennelijk ongegrond zou zijn.

Het woord "kennelijk" wordt door de Raad van State omschreven als: "datgene dat klaarblijkelijk is, waarvan het bestaan of de aard voor een redelijke geest dermate als aannemelijk overkomt dat nader onderzoek niet nodig lijkt " (Raad van State, Openbaar verslag over het gerechtelijk jaar 1994-1995, 1996, 279).

In casu kan men bezwaarlijk volhouden dat er voor een redelijke geest niet voldoende elementen aanwezig zijn om te besluiten dat geen verder onderzoek noodzakelijk is, of anders geformuleerd, dat de aanvraag van verzoekende partij tot erkenning als vluchteling minstens onontvankelijk verklaard moet worden.

Het administratief dossier van verzoekende partij bevat voldoende elementen die aannemelijk maken dat de asielaanvraag van verzoekende partij gegrond is.

Verzoekende partij wenst hierbij vooral de aandacht te vestigen op het e-mailbericht van UNHCR New Delhi gericht aan zijn raadsvrouw (stuk 4). Hierin bevestigt UNHCR, nadat het verhoor in Transitcentrum 127 had plaatsgevonden, zeer cruciale elementen van de verklaringen van verzoekende partij. UNHCR Brussel probeert intussen een copie van het volledige dossier te verkrijgen, maar naar verluidt, kan de procedure nog een tijd aanslepen. UNHCR New Delhi weigert een copie van het dossier over te maken aan de raadsvrouw van verzoekende partij en heeft nog niet geantwoord op de vraag of een copie aan verzoekende partij zelf kan worden bezorgd.

Het staat buiten kijf dat dit dossier zeer belangrijke informatie bevat voor de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Zolang de gegevens van dit dossier niet gekend zijn, kan een "redelijke geest" bezwaarlijk beslissen dat de aanvraag kennelijk ongegrond is. Hier is overduidelijk "nader onderzoek" vereist.”;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel; dat hij dit middel uiteenzet als volgt:

“Tweede middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, evenals de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel

De hier genoemde bepalingen vereisen dat elke administratieve beslissing op juiste, afdoende en draagkrachtige motieven moet rusten. Uit het besluit of minstens uit het administratief dossier moet voorts blijken dat de overheid tot een besluit is gekomen na een behoorlijke afweging van alle terzake dienende gegevens.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt helemaal geen behoorlijke afweging van alle gegevens.

De Commissaris-Generaal formuleert drie motieven voor de bestreden beslissing waarin de asielaanvraag van verzoekende partij kennelijk ongegrond wordt verklaard.

In de eerst plaats voert de Commissaris-Generaal aan dat:

"u [d. i. verzoekende partij] zich al sinds 1990 in deze benarde situatie van illegale vreemdeling bevindt en [...] pas elf jaar later (in 2001) India heeft verlaten. Dit wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging tegenover uw laatste land van verblijf. Uw rechtstreekse vluchtaanleiding zou de Kargiloorlog van 1999 zijn en de verslechtering van de behandeling van de moslims hierdoor, gecombineerd met de vrees door de politie opgepakt te worden. U brengt echter geen concrete persoonlijke problemen naar voor en haalt slechts algemene situaties aan. U kende tijdens uw langdurig verblijf in India op geen enkel ogenblik problemen met de Indische autoriteiten. Bovenstaande vaststellingen wijzen niet op een gegronde vrees voor een persoonlijke en een systematische vervolging, zoals de Conventie van Genève dit voorschrijft."

Deze motivering bevat een duidelijke interne tegenstelling. Het feit dat verzoekende partij pas in 2001 India heeft verlaten, is, zoals de Commissaris-Generaal zelf aangeeft, te wijten aan de Kargiloorlog die pas twee jaar geleden begon. Sinds dat moment

leefde verzoekende partij ondergedoken en gescheiden van zijn gezin, omdat hij gegronde vrees had dat de politie hem zou oppakken en terugsturen naar Iran, alwaar hem vele moeilijkheden wachten met de autoriteiten op grond van zijn vroegere politieke activiteiten. Ten bewijze van de moeilijkheden die hem opwachten in Iran, brengt verzoekende partij een recent krantenartikel aan waarin de lotgevallen worden beschreven van mensen die in een gelijkaardige situatie verkeren (stuk 4). Met betrekking tot o.m. dit laatste bewijsstuk zegt de Commissaris-Generaal enkel:

"In het licht van de bovenvermelde opmerkingen vermogen deze documenten echter niet de negatieve appreciatie van de Commissaris-Generaal met betrekking tot uw dossier om te buigen."

Dit mag op zijn minst een pover antwoord op een overtuigend bewijsstuk genoemd worden.

Bovendien wil verzoekende partij er op wijzen dat het niet vereist is dat een kandidaat-vluchteling reeds daadwerkelijk het slachtoffer is geworden van vervolgingen in het verleden. Het volstaat dat hij het bestaan van objectieve feiten aantoont die aanleiding kunnen geven tot redelijkerwijze te verwachten vervolging. Het staat buiten kijf dat verzoekende partij heeft aangetoond dat zulke objectieve feiten in zijn geval bestaan.

Men kan dan ook moeilijk volhouden dat deze motivering aantoont dat de Commissaris-Generaal de gegevens aangebracht door verzoekende partij in alle redelijkheid heeft afgewogen.

Als tweede motivering voor zijn bevestigende beslissing voerde de Commissaris-Generaal aan:

"Ten tweede legt u ter ondersteuning van uw asielaanvraag een e-mail van het UNHCR in New Delhi voor dat bevestigt dat u in 1982 als vluchteling erkend werd. De erin gedane vaststellingen zijn echter niet eensluidend met uw verklaringen voor het CGVS. Volgens het UNHCR verviel uw vluchtelingenstatuut op 18 januari 1989 en zou u zich pas tien jaar na datum opnieuw tot hun diensten gewend hebben om uw statuut als vluchteling te vernieuwen, wat u geweigerd werd. Tijdens het verhoor door het CGVS houdt u echter vol dat u in 1990 nog contact zou gehad hebben met de UNHCR-diensten waar u te horen kreeg dat 'ze u niet konden helpen'. (verslag CGVS p 17) "

Verzoekende partij merkt op dat zijn verklaringen zoals hier weergegeven door de Commissaris-Generaal niet in tegenspraak zijn met de gegevens die werden ge-emaild door UNHCR New Delhi. Het feit dat zijn statuut in 1989 kwam te vervallen, sluit immers niet uit dat hij in 1990 UNHCR New Delhi nog heeft bezocht. Verder is het zo dat verzoekende partij tijdens het verhoor heeft verklaard dat hij naar aanleiding van het uitbreken van de Kargiloorlog opnieuw het statuut van vluchteling heeft aangevraagd bij UNHCR New Delhi. Men kan toch niet ontkennen dat dit inderdaad ongeveer 10 jaar na 1989-90 is geweest.

De tegenstrijdigheid waarnaar de Commissaris-Generaal verwijst, heeft uitsluitend betrekking op een situering in de tijd van gebeurtenissen van lang geleden. Het is niet denkbeeldig dat iemand zich bij het situeren van gebeurtenissen van 10 jaar geleden met een jaar vergist. Bovendien gaat het hier, zoals boven aangetoond, zelfs niet om tegenstrijdigheden.

Verder stelde de Commissaris-Generaal:

"Ook omtrent de reden waarom uw statuut werd ingetrokken haalt u tijdens de asielprocedure verschillende oorzaken aan. Op het CGVS beweert u namelijk dat uw statuut afliep aangezien u niet meer legaal in India verbleef: u had namelijk geen

paspoort noch een op basis hiervan verkregen 'visum'. (verslag CGVS p 18) Dit is strijdig met wat u eerder beweerde tijdens het verhoor voor de Dienst Vreemdelingen-zaken (DVZ), nl. dat u in 1990 uw statuut van vluchteling verloor aangezien u 'te laat was voor uw verhoor'. Deze niet samenhangende verklaringen brengen de geloofwaardigheid met betrekking tot de omstandigheden omtrent het vervallen van uw statuut in 1989 in twijfel "

Verzoekende partij merkt hier alweer op dat de verschillende verklaringen die hem worden toegeschreven niet met elkaar in tegenspraak zijn. Bovenal wenst hij hier echter te benadrukken dat de precieze reden voor de intrekking van zijn statuut enkel en alleen kan achterhaald worden wanneer de Commissaris-Generaal de toezending vanuit New Delhi afwacht van een copie van zijn UNHCR dossier. Verzoekende partij heeft immers zelf nooit een officiële (schriftelijke) uitleg gekregen over waarom hem het statuut van vluchteling indertijd werd ontnomen.

Als derde motivering voor zijn bevestigende beslissing voerde de Commissaris-Generaal aan:

"Ten derde dient te worden opgemerkt dat u in Indië niet alle rechtsmiddelen benut heeft om er een geldig verblijfsstatuut te verkrijgen. [...] U verklaart in 1987 met een Indische vrouw gehuwd te zijn. Volgens de 'Citizenship Act van 1965 nr. 57' zou u door dit huwelijk met een Indisch burger aanspraak kunnen maken op het Indische burgerschap. [...]"

Ten eerst(e) wil verzoekende partij de aandacht vestigen op het feit dat sectie 5, §1 van de Indische Citizenship Act, waarnaar de Commissaris-Generaal verwijst, stelt:

"5. Citizenship by registration. (1) Subject to the provisions of this section and such conditions and restrictions as may be prescribed, the prescribed authority may, on application made in this behalf, register as a citizen of India any person who is not already such citizen by virtue of the Constitution or by virtue of any of the other provisions of this Act and belongs to any of the following categories:

[...]

(c) persons who are, or have been, married to citizens of India and are ordinarily resident in India and have been so resident for five years immediately before making an application for registration.

[...]" (zie stuk 7)

[Vrije vertaling:

"5. Burgerschap via registratie. (1) onder de voorwaarden voorzien in deze sectie en onder zulke voorwaarden of beperkingen als kunnen worden voorgeschreven, kan de voorgeschreven autoriteit, op aanvraag in dit opzicht gemaakt, elke persoon registreren als Indisch burger die nog geen burger is krachtens de Grondwet of krachtens enige andere bepaling van deze Wet en die behoort tot één van de volgende categorieën:

[...]

(c) personen die gehuwd zijn, of gehuwd zijn geweest, met Indische burgers en gewoonlijk verblijf houden in India en daar gewoonlijk verblijf hielden gedurende de vijf jaren onmiddellijk voorafgaand aan hun aanvraag tot registratie."]

Verzoekende partij verklaarde tijdens zijn verhoor door het Commissariaat-Generaal dat hij in 1997 of 1998 bij een bevriend advocaat informeerde naar de mogelijkheid Indisch staatsburger te worden. Het dient opgemerkt dat verzoekende partij op dat ogenblik zeker niet meer voldeed aan de vereiste van een regelmatig verblijf van 5 jaar onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag. Het is dan ook niet

vreemd te noemen dat de advocaat in kwestie verzoekende partij vertelde dat hij niet in aanmerking kwam.

Bovendien en vooral: uit het hierboven geciteerde fragment uit de Citizenship Act blijkt duidelijk dat de eventuele registratie van verzoekende partij als Indisch burger mogelijkwerijs onderworpen zou zijn geweest aan nog bijkomende voorwaarden en beperkingen die elders zijn omschreven (zie onderlijnde delen van de wettekst). Het is dus helemaal niet uit te sluiten dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor het verkrijgen van het Indische staatsburgerschap. Het Commissariaat-Generaal heeft echter nagelaten naar deze verdere voorwaarden en beperkingen een onderzoek in te stellen.

Ook hier dient men dus te concluderen dat de Commissaris-Generaal met deze motivering niet aantoonst dat hij alle gegevens in redelijkheid heeft afgewogen.”;

Overwegende, wat de twee middelen samengenomen betreft, dat op het eerste gezicht het eerste motief waarin de Commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker zich, wat zijn vrees voor vervolging tegenover India betreft, sinds 1990 in zijn benarde situatie van illegale vreemdeling bevindt en pas elf jaar later (in 2001) India heeft verlaten, dat verzoeker geen concrete persoonlijke problemen naar voor brengt als gevolg van de Kargiloorlog van 1999 en de door hem aangevoerde verslechtering van de behandeling van moslims hierdoor die zijn rechtstreekse vluchtaanleiding zou zijn geweest, maar slechts de algemene situatie aanhaalt, en dat verzoeker tijdens zijn langdurig verblijf in India op geen enkel ogenblik problemen kende met de Indische autoriteiten, waaruit hij concludeert dat “deze vaststellingen niet (wijzen) op een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging, zoals de Conventie van Genève dit voorschrijft”, een voldoende en afdoende motief is om de aangevochten beslissing te verantwoorden;

Overwegende dat er, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, geen interne tegenstrijdigheid in deze motieven lijkt te bestaan; dat de omstandigheid dat eerst wordt verwezen naar de toestand sinds 1990 en de door verzoeker aangevoerde rechtstreekse vluchtaanleiding, eerder een chronologische weergave is van de feiten waaruit de Commissaris-generaal samengenomen concludeert dat verzoeker op geen enkel ogenblik problemen kende met de Indische autoriteiten en slechts naar de algemene situatie verwijst; dat voorts de Commissaris-generaal op het eerste gezicht in redelijkheid kon beslissen dat het door verzoeker neergelegde krantenartikel, dat handelt over studenten die in Iran gearresteerd werden, in het licht van de eerder aangegeven motieven, zijn negatieve appreciatie niet vermag om te buigen, niet alleen omdat het eerste motief handelt over de

vrees voor vervolging in India, maar ook aangezien verzoeker geen concrete argumenten blijkt aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zijn toestand vergelijkbaar is met deze van de gearresteerde studenten;

Overwegende ten slotte dat op het eerste gezicht niet duidelijk is hoe het dossier van verzoeker bij het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi zou vermogen afbreuk te doen aan de vaststelling van de Commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging in India niet aannemelijk maakt, zoals de Conventie van Genève dit voorschrijft, nu uit de door verzoeker neergelegde e-mail van dit Hoog Commissariaat blijkt dat hij op 1 juni 1982 als vluchteling werd erkend, dat deze erkenning verlopen is op 18 januari 1989, en dat verzoeker pas tien jaar later opnieuw om erkenning als vluchteling verzocht, maar deze aanvraag werd afgewezen;

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat de Commissaris-generaal op grond van het eerste motief alleen reeds, zonder de hem toegekende appreciatiebevoegdheid te buiten te gaan, kon besluiten dat de aanvraag kennelijk ongegrond is; dat het aangevochten besluit op het eerste gezicht niet is genomen met schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat de overige motieven van het aangevochten besluit overtollige motieven lijken te zijn; dat de middelen, in zover zij zijn gericht tegen overtollige motieven, niet dienstig zijn;

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat de middelen in hun geheel genomen niet ernstig zijn;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de drie door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie augustus tweeduizend en een, door :

de H. J. BOVIN,

Wvd. Kamervoorzitter,
staatsraad,

Mevr. M. VAN LIMBERGEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

J. BOVIN.